

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: J. K.**, bytem v „X“, proti **žalovanému: M ě s t s k é m u ú ř a d u Roudnice nad Labem**, se sídlem v Roudnici nad Labem, Karlovo nám. č. p. 21, **v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného,**

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného Městského úřadu Roudnice nad Labem podanou u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě domáhal, aby soud vyslovil, že *žalovanému se přikazuje, aby žalobci umožnil nahlédnout do zápisu jednání Rady města Roudnice nad Labem konané dne 9. 5. a 16. 5. 2012.* Zároveň žalobce požadoval, aby soud žalovanému uložil povinnost zaplatit mu náhradu nákladů řízení.

V žalobě uvedl, že jako občan obce Roudnice nad Labem se dostavil dne 8. 8. 2012 na Městský úřad Roudnice nad Labem k p. M., zástupkyni tajemníka, kdy požadoval nahlédnout do zápisu jednání Rady města Roudnice nad Labem konané dne 9. 5. a 16. 5. 2012. P. M. ovšem žalobci ústně sdělila, že mu neumožní nahlédnout do tohoto zápisu, jelikož na to občan obce nemá právo. Na základě této skutečnosti pak tedy žalobce požadoval, aby p. Martincová vydala usnesení, kterým odmítá umožnit nahlédnout do dotyčného zápisu. K tomuto požadavku mu však p. M. sdělila, že se usnesení nevyhotovuje a napsala pouze jakýsi papír, na němž píše, že žalobci je odmítnuto nahlédnout do zápisů, neboť občan obce má dle zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, v platném znění (dále jen „obecní zřízení“), právo nahlížet do zápisů a usnesení zastupitelstva obce a usnesení rady obce. Vadně přitom zapsala, že občan obce má právo nahlížet do zápisů a usnesení rady obce, proto mu nahlížení bylo odepřeno. Dále vadně nebo úmyslně vadně p. M. napsala datum vyhotovení dotyčného záznamu, a to

9. 9. 2012 přestože na prvním řádku tohoto záznamu je psáno, že se žalobce dostavil 8. 8. 2012. Dle žalobce vše vypadá na promyšlený podvod, kterým se žalovaný navenek snaží navodit dojem vystavení zápisu 9. 9. 2012, přestože byl vyhotoven v den žalobcovy návštěvy úřadu, tj. 8. 8. 2012, a další úmyslnou vadou je to, že odmítnutí nahlízet je proto, že občan má právo nahlížet. Žalobce je přesvědčen, že p. M. svým postupem porušila ust. § 38 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť pokud odepře správní orgán osobě nahlízet do spisu nebo jeho části, vydá o tom usnesení, které se oznamuje pouze této osobě. Žalovaný ovšem usnesení nevydal.

Dále žalobce uvedl, že v důsledku porušení jeho práv jakožto občana obce nahlízet do příslušných zápisů orgánů obce a kontrolovat orgány obce podal ještě téhož dne, tj. 8. 8. 2012, prostřednictvím elektronické pošty opatřené digitálním podpisem stížnost na postup žalovaného k jeho nadřízenému orgánu, a to Krajskému úřadu Ústeckého kraje, a také k Ministerstvu vnitra, ovšem nadřízené orgány nezjednaly nápravu, a proto se předmětnou žalobou domáhá svých práv.

Žalovaný k výzvě soudu k předložení příslušného spisového materiálu a písemného vyjádření k žalobě zaslal soudu „toliko“ písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost, a současně soudu sdělil, že v předmětné věci představuje jediný spisový materiál úřední záznam žalovaného ze dne 8. 8. 2012, který byl přílohou žaloby.

K věci žalovaný uvedl, že dle jeho názoru na předmětný případ dopadají ustanovení obecního zřízení upravující oprávnění občana obce. Ust. § 16 odst. 2 písm. e) obecního zřízení umožňuje občanu obce nahlízet do rozpočtu obce, do závěrečného účtu obce za uplynulý kalendářní rok, do usnesení a zápisů z jednání zastupitelstva, do usnesení rady obce a dále výborů zastupitelstva obce a komisí rady obce a pořizovat si z nich výpisy. Občan obce má tedy zaručen přímý přístup k usnesením rady obce, a to formou nahlédnutí a pořízení výpisů, nikoliv však k zápisům z jednání rady obce. Jednání rady obce jsou neveřejná a zápisy z těchto jednání musí být v souladu s ust. § 101 odst. 3 obecního zřízení uloženy u obecního úřadu k nahlédnutí členům zastupitelstva obce. Na podporu tohoto závěru žalovaný poukázal na konstantní judikaturu správních soudů k této otázce, přičemž výslovně zmínil rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2005, č. j. 6 As 40/2004 – 62.

Žalovaný nesouhlasí ani s tím, že pokud jím nebylo vyhotoveno usnesení o odmítnutí nahlédnutí do zápisu jednání rady obce a byl vyhotoven pouze úřední záznam, mělo tím dojít k porušení ust. § 38 odst. 5 správního řádu. Žalovaný má za to, že fyzické nahlížení do dokumentů uvedených v ust. § 16 odst. 2 písm. e) obecního zřízení není správním řízením, jak jej definuje správní řád ve svém ust. § 9, a proto žalovaný nebyl povinen vydávat usnesení o odmítnutí nahlížení do spisu. Obecní zřízení, které institut nahlížení upravuje, tuto povinnost neukládá. Úřední záznam, jenž byl vyhotoven, tak plně odpovídá principům dobré správy, jelikož v něm byl žalobce poučen, jak má postupovat, aby se domohl požadovaného – tedy podat žádost dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“).

K chybnému datu úředního záznamu, když žalobce se k žalovanému dostavil dne 8. 8. 2012 a nikoliv 9. 9. 2012, pak žalovaný podotkl, že se jedná pouze o administrativní pochybení a nikoliv o promyšlený podvod. Navíc datum 9. 9. 2012 připadl na neděli, takže žalobce se stěžít mohl dostavit k žalovanému v úředních hodinách.

V následně učiněné velmi obsáhlé replice ze dne 3. 12. 2012 žalobce uvedl, že žalovaný v písemném vyjádření k žalobě připustil, že občan obce má zaručený přímý přístup

k usnesením rady obce a pořizovat si z nich výpisy. Právě z tohoto důvodu přitom žalobce požadoval nahlédnout do zápisů a usnesení rady obce, protože usnesení rady obce je součástí zápisu jednání rady města dle ust. § 101 odst. 3 obecního zřízení, což mu ale žalovaný odepřel. Dle žalobce nikde v obecním zřízení není uvedeno, že občan obce má zákaz nahlédnout do usnesení a zápisů jednání rady obce. To, že jsou jednání rady obce neveřejná, neznámá, že jsou tajná. Tím, že usnesení rady obce jsou součástí zápisu rady obce, je logické, že musí občan nahlédnout do celého zápisu, ve kterém si vyhledá patřičná usnesení. Usnesení se jako samostatný výpis bez zápisu nevyhotovuje. Usnesení je vyústěním rozpravy k danému bodu, přičemž tato rozprava je zaznamenána stejně tak jako samostatné usnesení v zápise z jednání rady obce. Neexistuje žádný způsob, jak by žalobce nahlédl do usnesení rady obce, aniž by nenahlédl do zápisu, v němž si usnesení dohledá. Usnesení rady obce a zápis rady obce tvoří jeden celek a nelze jeden od druhého oddělit. Dále žalobce vyjádřil přesvědčení, že informačním zákonem se řídí všichni, kteří nejsou občané obce nebo v obci nemají nemovitost, a tedy nemají zákonné právo nahlížet do usnesení rady obce. Jelikož žalobce je občanem obce, žalovaný jednal v rozporu s ust. § 16 odst. 2 písm. e) obecního zřízení. Principům dobré správy odporuje to, že by po svém dostavení se k žalovanému žalobce, kdy žádal o nahlédnutí do příslušných zápisů, měl jít zpět domů vypracovat si žádost o poskytnutí informace dle informačního zákona, kterou by zase přinesl zpět žalovanému, který by na ni do 14 dnů žalobci odpověděl. Žalobce se pozastavil nad postojem žalovaného, když ten mu v minulosti poskytl zápis a usnesení ze zasedání zastupitelstva spolu s veškerými přílohami v neanonymizované podobě. Žalobce má právo nahlédnout do usnesení a zápisů rady obce, aby zjistil, jakým způsobem rada obce zabezpečuje plnění zastupitelstvem přijatých usnesení a také jakým způsobem připravuje návrhy pro jednání zastupitelstva. Žalobce nahlédnutím do usnesení a zápisů jednání rady obce si může ověřit, jak jednají radní, jaké mají připomínky a návrhy, ze kterých si žalobce ověří, jakého radního v budoucích komunálních volbách bude volit. Vrcholným orgánem obce je zastupitelstvo a jeho výbory a rada obce je mu podřízena. Rada obce je složená z několika zastupitelů a zastupitelstvo jedná a schvaluje usnesení rady obce. Žalobce tedy jako občan obce má právo kontrolovat jak nejvyšší orgán zastupitelstvo nahlížením do jeho usnesení a zápisů z jednání, tak má právo kontrolovat činnost jemu podřízenému orgánu rady obce stejným způsobem nahlížením do jeho usnesení a zápisů z jednání rady podle ust. § 16 odst. 2 písm. e) obecního zřízení. V této souvislosti žalobce zmínil, že právo nahlížet do usnesení a zápisů z jednání rady vysvětluje Úřad pro ochranu osobních údajů, jenž zpracoval ve spolupráci s Ministerstvem vnitra – odborem pro místní správu, k tomuto problému ucelené stanovisko, které bylo zpracováno k právnímu stavu k 31. 12. 2003 a které žalobce současně k replice přiložil. Dále žalobce zopakoval své přesvědčení, že žalovaný musel vypracovávat usnesení o odmítnutí nahlédnout do usnesení a zápisů jednání Rady města Roudnice nad Labem, vůči němuž by žalobce mohl podat opravný prostředek, o němž by rozhodl nadřízený krajský úřad.

Žalovaný v písemné reakci ze dne 20. 12. 2012 k žalobcově replice zdůraznil, že žalobce v replice dezinpretuje skutkový stav, pokud uvádí, že mu dne 8. 8. 2012 nebylo umožněno nahlédnout do usnesení a zápisu jednání rady obce ze dne 9. 5. a 16. 5. 2012. Toto nekoresponduje s jeho tvrzením uvedeným v žalobě ze dne 4. 10. 2012, kde uvádí, že mu nebylo umožněno nahlédnout pouze do zápisu z jednání rady obce, což žalovaný nezpochybňuje a důvody, které ho k tomu vedly, uvedl jednak v úředním záznamu ze dne 8. 8. 2012 a jednak ve svém vyjádření k žalobě. Žalovaný tedy setrvává na svém stanovisku, že občan obce má zaručen přímý přístup k usnesením rady obce, a to formou nahlédnutí a pořizení výpisů, nikoli však k zápisům z jednání rady obce. Pokud by žalobce požádal

o nahlédnutí do usnesení rady města, toto by mu bylo samozřejmě umožněno, stejně tak by mu byly poskytnuty fotokopie, pokud by o ně požádal. Žalovaný trvá na tom, že v ust. § 16 odst. 2 písm. e) obecního zřízení zákonodárce výslovně vyloučil osoby zde uvedené z fyzického přístupu k zápisům z jednání rady obce, když tyto v taxativním výčtu dokumentů, k nimž mají přístup, neuvedl. Pokud žalobce uvádí, že usnesení rady obce je součástí zápisu rady obce a tak je logické, že musí nahlédnout do celého zápisu, neboť usnesení jako samostatný výpis bez zápisu se nevyhotovuje, a že neexistuje jiný způsob, jak by nahlédl do usnesení, aniž by nahlédl do zápisu, tak k tomu žalovaný poznamenal, že vedle zápisů z jednání rady obce, jejichž součástí jsou i usnesení, vede další složku, která obsahuje pouze usnesení přijatá radou obce, a to právě z toho důvodu, aby dostal požadavku obecního zřízení a umožnil občanu obce nahlédnout (případně pořídit si výpisy) pouze do těchto usnesení bez zápisu, pokud o to občan obce projeví zájem. Pokud by tedy žalobce požádal o nahlédnutí do usnesení, byl by mu poskytnut právě tento dokument a to bez jakéhokoli omezení. Toto se však nestalo, neboť žalobce požadoval nahlížet do zápisu z jednání Rady města Roudnice nad Labem ze dne 9. 5. a 16. 5. 2012. Žalovaný dále vyjádřil nesouhlas s dezinterpretací žalobcova vyjádření o tom, že byl údajně jím instruován, aby podal žádost o usnesení a zápis rady obce podle informačního zákona. Žádost o informaci lze podat i ústní formou, a proto žalovaný měl tehdy na mysli, aby žalobce, když mu nebylo umožněno nahlédnout do zápisu z jednání rady obce, na místě a ústně sdělil, že žádá o poskytnutí těchto materiálů na základě informačního zákona, což je přípustné a tyto by mu byly následně v písemné či elektronické podobě poskytnuty po vyloučení zákonem chráněných údajů, tedy v anonymizované podobě. Informace by mu byly poskytnuty v nejkratším možném termínu s přihlédnutím k další rozsáhlé agendě, kterou vedoucí kanceláře tajemníka vykonává. Žalovaný tak naopak poučil žalobce, jak má postupovat, aby se domohl požadovaného, což nelze v žádném případě považovat za neochotu a porušení principu dobré správy. Závěrem žalovaný zdůraznil, že jakkoli lze některé argumenty uváděné žalobcem považovat za logické, postupoval zcela v souladu s platnou právní úpravou, která neumožňuje občanu obce nahlížet do zápisu z jednání rady obce.

I k této písemné reakci žalovaného žalobce zaslal písemnou repliku ze dne 10. 1. 2013, v níž předně uvedl, že Mgr. F., zástupkyně žalovaného, není aktivně legitimována k zastupování žalovaného, protože je to pouhý zaměstnanec žalovaného a ten nemůže vystupovat jménem žalovaného. Proto žalobce žádá soud, aby k vyjádření p. F. nepřihlížel. Dále žalobce uvedl, že se řídil Stanoviskem odboru dozoru a kontroly veřejné správy Ministerstva vnitra č. 1/2006, které soudu zaslal s touto replikou a ve kterém dle žalobce je na poslední str. 4 v poslední větě uvedeno: „...to ovšem neplatí, pokud občan obce požaduje informace z usnesení rady, k nimž má podle § 16 odst. 2 písm. e) zákona č. 128/2000 Sb., zákona o obcích, zaručený přímý přístup formou nahlédnutí a pořízení výpisů.“ Vedle toho žalobce zmínil, že v zápise ze dne 8. 8. 2012 není uvedeno, že mohl podat ústně žádost o informaci, a také to p. M. nikdy ústně nesdělila, jak to lživě sděluje v podání ze dne 20. 12. 2012 p. Fišerová. Žalobce přitom ani neměl důvod žádat podle informačního zákona o informaci, když k těmto informacím má dle Stanoviska odboru dozoru a kontroly veřejné správy Ministerstva vnitra č. 1/2006 zaručený přímý přístup formou nahlédnutí a pořízení výpisů. Proto nežádal o informaci, ale dostavil se na úřad, aby zaručeným přístupem nahlédl a pořídil výpisy.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem soudu výslovně vyjádřili souhlas.

Předmětnou žalobu na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného soud posoudil podle části třetí třetího dílu hlavy druhé s. ř. s. Žalobou na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu se podle § 82 odst. 1 s. ř. s. může každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo dosaženo, domáhat ochrany proti takovému zásahu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný. Podle ust. § 87 odst. 1 s. ř. s. platí, že soud o této žalobě rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; rozhoduje-li soud pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu. V ust. § 87 odst. 2 s. ř. s. je pak zakotveno, že soud rozsudkem určí, že provedený zásah byl nezákonný, a trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování, zakáže správnímu orgánu, aby v porušování žalobcova práva pokračoval, a přikáže, aby, je-li to možné, obnovil stav před zásahem. Žalovaným je pak podle ust. § 83 s. ř. s. správní orgán, který podle žalobního tvrzení zásah provedl.

Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba je naprosto nedůvodná.

Předně se soud zabýval žalobcovou výhradou obsaženou v jeho písemné replice ze dne 10. 1. 2013 o tom, že Mgr. F., zástupkyně žalovaného, není aktivně legitimována k zastupování žalovaného, a proto by soud k vyjádřením p. F. neměl přihlížet. K této výhradě soud uvádí, že ji vyhodnotil jako zjevně neopodstatněnou, když žalovaný zcela legitimně dne 16. 11. 2012 udělil plnou moc Mgr. F., jakožto své zaměstnankyni, k jednání a zastupování v předmětném soudním řízení, přičemž pokud tato zaměstnankyně dotyčné zplnomocnění téhož dne přijala, byla nesporně způsobilá jménem žalovaného v předmětném soudním řízení jednat a zastupovat ho, tj. včetně jeho jménem poskytovat i písemná stanoviska k věci. V této souvislosti soud podotýká, že žalovaným zplnomocněná zaměstnankyně k jí zpracovanému písemnému vyjádření k žalobě, které bylo dne 20. 11. 2012 doručeno soudu, přiložila originál zmíněné plné moci ze dne 16. 11. 2012, a proto byla ze strany žalovaného řádně a včas doložena skutečnost, že v předmětném soudním řízení bude jednat skrze svoji zplnomocněnou zaměstnankyni. Je přitom nepodstatné, jak žalovaný nazval příslušné zplnomocnění své zaměstnankyně (v daném případě použil název „plná moc“ a nikoliv např. „pověření“), když úkony subjektů se posuzují podle jejich obsahu a nikoliv podle jejich slovního označení či formy. Z tohoto důvodu soud neshledal jediný důvod, proč by nemělo být přihlíženo k písemným podáním Mgr. F., která byla činěna jménem žalovaného.

Již v úvodu odůvodnění bylo soudem zmíněno, že žalobce se předmětnou žalobou domáhal, aby soud vyslovil, že *žalovanému se přikazuje, aby žalobci umožnil nahlédnout do zápisu jednání Rady města Roudnice nad Labem konané dne 9. 5. a 16. 5. 2012*. Tomuto petitu, jak jej naformuloval žalobce v dotyčné žalobě, pak korespondují nejen i jeho žalobní tvrzení obsažená v této žalobě o tom, že mu žalovaný dne 8. 8. 2012 neumožnil nahlédnout do zápisu z jednání rady obce, nýbrž i jím zaslané přílohy k žalobě, a to v podobě úředního záznamu ze dne 8. 8. 2012 (*pozn. soudu – obsahuje zjevně chybné datum 9. 9. 2012*) a také v podobě žalobcova odvolání a stížnosti pro špatný postup a neumožnění nahlížet do zápisu rady města ze dne 8. 8. 2012 adresované Ministerstvu vnitra. Soud se proto shoduje se žalovaným, že žalobce v následně učiněné replice ze dne 3. 12. 2012 počal dezinterpretovat skutkový stav věci, které se týká předmětná žaloba, když začal nově, nekonzistentně a nepodloženě tvrdit, že mu dne 8. 8. 2012 ze strany žalovaného nebylo umožněno nahlédnout nejen do zápisu jednání rady obce ze dne 9. 5. a 16. 5. 2012, nýbrž i do usnesení rady obce.

V této souvislosti soud podotýká, že žalovaný v daném řízení nikterak nezpochybňuje skutečnost, že dne 8. 8. 2012 žalobci jakožto občanu obce neumožnil nahlédnout do zápisu jednání rady obce ze dne 9. 5. a 16. 5. 2012. Proto se soud zabýval „toliko“ tím, zda tento postup (nepochybně představující zásah vůči žalobci) je zásahem zákonným či zásahem nezákonným. Při zodpovězení této otázky je nutno vycházet z ust. § 16 odst. 2 písm. e) obecního zřízení, které upravuje některá oprávnění občana obce.

V ust. § 16 odst. 2 písm. e) obecního zřízení je výslovně zakotveno, že občan obce má právo nahlížet do rozpočtu obce, do závěrečného účtu obce za uplynulý kalendářní rok, do usnesení a zápisů z jednání zastupitelstva, do usnesení rady obce a dále výborů zastupitelstva obce a komisí rady obce a pořizovat si z nich výpisy.

Z právě citovaného ustanovení tedy zřetelně vyplývá, že občan obce má zaručen přímý přístup pouze a jen k usnesením rady obce, a to formou nahlédnutí a pořízení výpisů, nikoliv však i k zápisům z jednání rady obce, jako tomu je v případě zápisů z jednání zastupitelstva. Do právní úpravy obsažené v ust. § 16 odst. 2 písm. e) obecního zřízení se tak plně promítá skutečnost, že oproti jednání zastupitelstva obce jsou jednání rady obce neveřejná, jak je výslovně zakotveno v ust. § 101 odst. 1 obecního zřízení, přičemž zápisy z těchto jednání musí být v souladu s ust. § 101 odst. 3 obecního zřízení uloženy u obecního úřadu k nahlédnutí členům zastupitelstva obce. Žalobce by měl vzít na vědomí fakt, že Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku již ze dne 25. 8. 2005, č. j. 6 As 40/2004 – 62, který je publikovaný ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 711/2005 a také na www.nssoud.cz, a který dosud nebyl překonán, vyslovil názor, že občan má zaručen přímý přístup pouze a jen k usnesením rady obce a nikoliv i k zápisům z jednání rady obce. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud současně dovodil, že „*...Neveřejnost schůze rady obce ani právo člena zastupitelstva obce nahlížet do zápisu ze schůze rady obce (§ 101 odst. 1 a 3 zákona č. 128/2000 Sb., obecního zřízení) neomezují samy o sobě právo na informace (čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod) ohledně skutečností obsažených v takovém zápisu. Povinný subjekt poskytující informace ze zápisu ze schůze rady obce jiné osobě než členu zastupitelstva obce je povinen zajistit zákonem stanovenou ochranu práv a svobod jiných osob způsoby předvídanými v § 12 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím; to ovšem neplatí, pokud občan obce požaduje informace z usnesení rady, k nimž má podle § 16 odst. 2 písm. e) zákona č. 128/2000 Sb., obecního zřízení, zaručen přímý přístup formou nahlédnutí a pořízení výpisů.*“

Žalobce tedy měl a má možnost u žalovaného nahlížet do usnesení rady obce, přičemž žalovaný v tomto směru avizuje, že by mu to samozřejmě bylo umožněno, stejně tak by mu byly poskytnuty fotokopie, pokud by o ně požádal. Soud přitom nemá důvod k pochybnostem ohledně tohoto postoje žalovaného vůči žalobci, kterému ostatně koresponduje i fakt, že žalobce se předmětným petitum nedomáhá u žalovaného nahlížet do usnesení rady obce.

Pokud ovšem žalobce požaduje nahlédnout do zápisu z jednání rady obce, tak tomuto požadavku nelze vyhovět v režimu ust. § 16 odst. 2 písm. e) obecního zřízení, nýbrž v režimu informačního zákona. Tato skutečnost zřetelně vyplývá z výše citovaného judikátu Nejvyššího správního soudu. Z žalobcem užitě argumentace je patrné, že žalobce vytrhává z kontextu soudem posledně citovanou větu dotyčného judikátu, který je zmíněn i v jím přiloženém Stanovisku odboru dozoru a kontroly veřejné správy Ministerstva vnitra č. 1/2006. Citace ze shora zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2005 pojednává o tom, že občan obce, pokud požaduje nahlédnout do zápisu z jednání rady obce,

může podat u příslušného orgánu žádost o poskytnutí tohoto zápisu na základě informačního zákona, kdy povinný subjekt poskytující informace je povinen tento zápis v písemné či elektronické podobě následně tomuto žadateli poskytnout, ovšem po předchozím vyloučení zákonem chráněných údajů, tedy v anonymizované podobě, s tím, že anonymizace se netýká výlučně usnesení rady obce. Tentýž závěr přitom vyplývá i ze žalobcem přiloženého stanoviska, které bylo zpracováno k právnímu stavu k 31. 12. 2003 Úřadem pro ochranu osobních údajů ve spolupráci s Ministerstvem vnitra – odborem pro místní správu. Žalovaný proto nikterak nepochybil, pokud dne 8. 8. 2012 žalobce instruoval k tomu, aby si příslušný zápis z jednání rady obce vyžádal v režimu informačního zákona, jak vyplývá z úředního záznamu ze dne 8. 8. 2012 (*pozn. soudu – obsahuje zjevně chybné datum 9. 9. 2012*). K datu 9. 9. 2012, které je uvedeno na dotyčném úředním záznamu, soud podotýká, že jej vyhodnotil jako zjevnou písařskou chybu a nikoliv jako projev promyšleného podvodu, jak dovozoval žalobce, neboť v samotném úředním záznamu je uvedeno, že žalobce se k žalovanému dostavil dne 8. 8. 2012 (což shodně tvrdil i žalobce) a nikoliv 9. 9. 2012, který navíc připadl na neděli, takže žalobce se stěží mohl dostavit k žalovanému v úředních hodinách, jak již trefně poznamenal žalovaný. V daném případě tedy žalovaný zcela správně poučil žalobce, jak má postupovat, aby se domohl požadovaného – podat žádost dle informačního zákona, což nelze v žádném případě považovat za neochotu a porušení principu dobré správy z jeho strany. V návaznosti na shora uvedené skutečnosti soud pro úplnost poznamenává, že případnou žádost o poskytnutí informace má žalobce možnost učinit v písemné podobě či ústní podobě přímo na místě u žalovaného. K tomu soud dodává, že ze žalobcem doložených písemností nevyplývá, že by žalobce byl žalovaným svévolně veden k tomu, že případnou žádost o poskytnutí informace musí podat výhradně v písemné podobě.

Dále soud uvádí, že žalovaný se nedopustil žádného pochybení, pokud nevyhotovil usnesení o odmítnutí nahlédnutí do zápisu jednání rady obce a na místo toho vyhotovil pouze úřední záznam, čímž dle žalobce mělo dojít k porušení ust. § 38 odst. 5 správního řádu. Soud je toho názoru, že fyzické nahlížení občanů obce do dokumentů, které jsou uvedeny v ust. § 16 odst. 2 písm. e) obecního zřízení, se neuskutečňuje ve správním řízení, jak jej definuje správní řád v ust. § 9, a proto žalovaný nebyl povinen vydávat usnesení o odmítnutí nahlížení do spisu ve smyslu ust. § 38 odst. 5 správního řádu. Obecní zřízení, které institut nahlížení do dokumentů uvedených v ust. § 16 odst. 2 písm. e) upravuje, tuto povinnost neukládá, a tudíž úřední záznam, jenž byl vyhotoven žalovaným dne 8. 8. 2012, plně odpovídá stávající právní úpravě.

S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žalovaný postupoval zcela v souladu s platnou právní úpravou, pokud žalobci neumožnil nahlížet do zápisu jednání Rady města Roudnice nad Labem konaného dne 9. 5. a 16. 5. 2012. Postupem žalovaného vůči žalobci nedošlo k nezákonnému zásahu ve smyslu ust. § 82 s. ř. s. Proto soud žalobnímu petitu nevyhověl a žalobu jako nedůvodnou podle ust. § 87 odst. 3 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. soud ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný náhradu nákladů řízení neuplatnil a navíc mu žádné náklady nad rámec úřední činnosti ani nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 27. března 2013

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová